

Tab., Andorra, 471).

ETIM. *Ministrells* fa pensar en una formació paral·lela a l'oc. ant. *menes(ai)ral*, *menestrier*; fr. ant. *menestriel*, fr. mod. *ménétrier*, cast. *ministril* 'músic' (*DECH* IV, 37b38-41), català ant. *menestrer*, *menestril*, *ministrell* (*DECat.* v 17 31), és a dir 'lloc o veïnat de músics' o 'freqüentat per tocadors de música'.

DECat. v, 576b3 pregunta, però, si *Ministrells* no podria venir d'un diminutiu de *monestir*, suggerit pel nom d'una casa dita *Ministrol*, situada al peu del monestir rossellonès de Serrabona, citada per Verdaguier (en les notes al cant VIII, de *Canigó*), que per tant devia haver estat una antiga dependència d'aquell monestir; és una situació paral·lela a la del poble de *Monistrol* al peu del monestir de Montserrat; si *Monistrol* ve de *MONASTERIOLUM* dim. de *MONASTERIUM*, pensava si *Ministrells* en podria ser un diminutiu en *-ell*.

En realitat no hi ha aquí cap indicatiu gaire vàlid: Serrabona és a molt més de 100 k. lluny, i en comarca ben diferent de la de Ministrells; Verdaguier no hi veia cap canvi fonètic sinó provocat per la influència de *ministre* (del culte: hi devia viure un sagristà); fonèticament el canvi de *moni-* en *mini-* no es justificaria i, encara menys davant *-ells*; i fóra inexplicable el plural *-ells* si es tractés d'un monestit 'petit o gran'. Durant l'enq. feta a Ministrells per Coromines li ensenyaren unes ruïnes no lluny del llogaret. Però no se sap de què. És arbitrari suposar que fossin d'un monestir; i si fos *Moni-* la forma antiga del present NL, és increïble que no es trobés rastre de la *-o-* en cap de les cites modernes ni de les cinc mencions antigues, totes elles *Mini-* des del S. XII, i llegides pels més bons cartòlegs: Valls Taberner i Baraut.

La interpretació com idèntica al cat. ant. *menestrill*/*ministrell* 'músic popular' és ben raonable: 'lloc freqüentat per aqueixos musicaires'. Com el de *Santa Creu de Joglars*, poble del Lluçanès, agregat a Olost. En efecte, tot a l'entorn d'Andorra tenim una sèrie de NLL i noms propis, al·lusius a festetes comarcals amb música d'aqueixa: *Juclan*, alta vall damunt Soldeu (v. art. supra.); *La Gaitanta* (Font de la ~) a l'extrem oposat dins Andorra (damunt Ràmio, *E.T.C.* II, 31), sens dubte freqüentada per tocadors de gaita; *la Morsuliana*, curiosa i arcaica dansa popular pròpia de la zona Pallars-Andorra-Cerdanya (*DECat.* v 809b27-49) o sigui justament la situació de Ministrells, a l'angle superior de l'Urgellet, entre Andorra i l'Alt Pallars. Ph.R. i J.C.

Minjau, V. *Min-*

MINOVELL i MINOVES

Can Minovell, partida del terme de Tordera (Ma-

resme) (Nota de J. Coromines del 4.x.1970)

Cal Minòves, partida del terme de Saldes (Berguedà) (XXXVIII, 73.23)

Trobem documentats un R. de *Minouis*, a Vic, l'any 1261 (Carreras Candi, *Mi.Hi.Ca.* II, 406) i un *Pere de Minoves*, rector d'Olvan (Berguedà) l'any 1773 (Serra Vil., *Pinós i Matapl.* III, 224).

ETIM. Tant *Minoves* com *Minovell* deuen ser variants de *menovell* 'menut', derivat diminutiu del tipus adjectiu *MINUUS* 'petit, minso', en convergència amb el diminutiu llatí *MINIMUS* 'el més petit' (*DECat.* v, 559a31-43). J.F.C.

La Minyo, V. vol. I, 45-46 *Miporquet*, V. *Min-*

La MIQUELA

Tossal agut del terme de la Serra d'En Galceran (XXVIII, 158.5).

DERIVATS

La Cova les Miquèles, partida del terme de Pedreguer (Mq. de Dènia) (XXXIII, 95.22).

Na Miquelòta, sementer del terme d'Ariany (Mallorca) (XLI, 40.15).

ETIM.

Poden ser formes derivades de l'àrab *rāqqaq* «aguzar» (*PALC.*, 80.14): del participi d'aquest, *mārāqqaq* canviat en *miqāraq*, amb metatesi i la confusió de *ma-* i *mi-* pròpia de l'àrab vulgar > *mikēlak* amb *r = l* morisca, d'on derivarien les citades formes *Miquela*, *-les*, etc. influenciades pels NPP *Miquel*, *Miquelet*, *Miqueló*, etc. d'origen diferent,

MIRA

Caus de Mira, partida del terme de Betxí (Plana de Castelló) (XXXIX, 157.17).

Font de Mira, a Orxeta (XXXV, 99.2); *Pinar de Mira*, a Benimassot (XXXV, 68.6); *Tossal de Mira*, a Billeneta (XXXIII, 152.11).

La Mireta, a Benassal (Alt Maestrat) (XXIX, 49.3).

Mira com a NP femení: 1015-19: *Ego Mira cum filios suos*, 1342: *el fornaç de na Mira* (*BABL* XII, 43).

Mira com a cognom és molt abundant al País Valencià. Les cèdules de l'*On.Cat.* el documenten a Vinaròs, Benimantell, el Fondó dels Frares i Guardamar, i *AlcM.* en altres 7 poblacions valencianes i a Mallorca; on també el troba ja antic el *DAG.*

ETIM.

Els NLL que hem recollit en aquest article semblen tots ser reflexos del NP medieval *Mir* de conegut origen germànic (cf. Aebischer, *Onom.*, 20). *Mira* / *Miran* és la forma gòtica corresponent al fràncic *Miro* / *Miron*, d'on: *Rio de Mirano* que trobem en un doc. de l'any 1065 (*Cart. St. Cugat* II, 308), on sembla ser sinònim del riu de Foix.